

ΑΠ' ΟΣΑ ΔΙΑΒΑΖΟΥΜΕ

ΜΙΚΡΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

"Εχει αποδειχτεί, ότι υπάρχουν πολλά ψάρια που μπορούν με το δάγκωμά τους να προξενήσουν πληγές επικίνδυνες και κάποτε θανάσιμες. Τα δόντια, π. χ. των γελιών της Μεσογείου βρισκονται σε επικοινωνία με μία εσωτερική σακούλα γεμάτη δηλητήριο, το οποίο μεταδίδεται στο σώμα των ανθρώπων που θα τυχρά να δαγκάσουν.

Δηλητηριώδη κυρίως εινε τα ήλκισμαμένα ψάρια και αυτά όχι πάντοτε, αλλά σ' ωρισμένη εποχή του έτους.

Σε κάποια φυάκη της Αγγλίας απέθανε έχοτάως από αμφορραγία των πνευμόνων ένας φουακισμένος. 'Ο δεσπότης αυτός είχε κλέψει κάποτε μία χρυσή λίρα και για να κρύψει την ένοχη του διαν τον έπασαν. Τη κατάταε. Το νόμισμα όμως προχώρησε διά του λάκρυγος στο βάθος του πνεύμονος και μετά πάροδον ολίγων μηνών επέφερε τον θάνατο.

"Ένας διακεκριμένος Άγγλος φυσιολόγος παρέχει σ' όσους τάσχουν από άπννια μία ευκολοτάτη συνταγή. Συνιστά δηλαδή να ξεπλύνονται ανάσελα, να εισπνούν με όλη τη δύναμη των πνευμόνων των 30 ως 40 φορές και να γυρίζουν έφωτα προς τη μία άπ' τις δύο πλευρές, τη δεξιά κατά προτίμησιν. 'Ο ήπνος, λέγει, θα έρθη τότε μόνος του.

"'Ο Άγγλος καθηγητής Μπιαρόδ παρατηρεί σ' ένα άρθρο του, ότι τα περισσότερα άπ' τα συγγραφικά και καλλιτεχνικά έργα του κόσμου παρήχθησαν από ανθρώπους ηλικίας κάτω των 45 έτών. 'Ο ήπνος όνομάζει την περίοδο μεταξύ των 30 και 40 έτών της ζωής ενός ανθρώπου χρυσή δεκαετία, από 40 μέχρι 50 άγωνα, από 50 μέχρι 60 σιδηρεία, από 60 μέχρι 70 καρσιτερή και από 70 μέχρι 80 εύλινη.

"'Ο έλέφας περισσότερο άπ' όλα τα ζώα φοβάται τον... ποντικό. Μόλις μη κανάνας μέσα στον κλωσό του, ο έλέφας ταρασσεται και τρέμει δόλοκλως, χτυπά με την προβοσκίδα του τον άερα, μικάτα με άτελεσμα και έπι ώρες κατόπιν δεν μπορεί να συνέλθη. Οι φύλακες των θηριοτροφείων λέγουν ότι τα πελώρια αυτά ζώα φοβονται μήπως οι ποντικοί άνεθούν και καθήσουν... στην προβοσκίδα τους.

Στην κοιλίδα του Κογκό υπάρχει μία περιεργη άρρώστεια, ή όποια προσβάλλει τους θάλασσους και τους βυθίζει σε βαθόν ήπνο, άπ' τον όποιο τίποτε δεν μπορεί να τους ξυπνήση. Στην κατάσταση αυτή παραμένουν έπι μερικες βδομάδες, μετα την πάροδο των όποιων επέρχεται ο θάνατος. 'Η αιτία της μυστηριώδους αυτής νόσου έξακολουθεί να παραμένει άγνωστη.

της Γαλλίας του άπάντηος, ευχαριστόντας τον. Φαντάζεσθε όμως ποιά ήταν ή έκπληξις των συνδαιτημόνων, όταν είδαν τον προσεβυτή της Γερμανίας, βαρώνο Μάνιους, να σηκώνεται και, γυρίζοντας προς έμένα, να λέη με φωνή δυνατή :

— Προσώνο ύπερ της Γαλλίας!... 'Υπερ της Γαλλίας, ή όποια γεννά τόσο μεγάλους καλλιτέχνας!... 'Υπερ της Γαλλίας, της ώραιας Γαλλίας, την όποια άγαπούμε όλοι...

'Ο βαρώνος Μάνιους, έλεγε τα λόγια αυτά τη στιγμή που δεν είχαν περάσει ούτε πέντε χρόνια άπ' τον τρομερό Γαλλογερμανικό πόλεμο, του όποιο ή άνάμνησις διετηρούε ακόμα τρομερή σ' όλους τους Γάλλους και τις Γαλλίδες και του όποιο ή πληγές δεν είχαν έπουλωθεί ακόμα.

'Ο βαρώνος Μάνιους, ο όποιος ήταν πολύ άξιαγιάπτης και πραγματικά γοητευτικός άνθρωπος, μου είχε στείλει, μόλις έφτασα στη Κοπεγχάγη, μία πελορία άνόδοτη με την κάρτα του. 'Εγώ όμως της την έπέστρεψα και παρακάλεσα έναν άκόλουθο της Άγγλικής προεβίας να του πη να μην επανάλάβη την άποστολή του. 'Ο βαρώνος όμως δεν δυσαρεστήθηκε καθόλου άπ' αυτό και ήρθε να μ' έπισκεφθή στο ξενοδοχείο μου, όπου ώστόσο τον δέχτηκα με κάποια ψυχρότητα, γιατί ήμουν έρεθισμένη με τον αξιολάτρευτο αυτό διπλωμάτη.

"Όταν λοιπόν όκουνα την καταληκτική πρόποση του στο σουέ, ήνωσα κι' εγώ το ποτήρι μου και του άπάντησα :

— "Εστω!... "Ας πιούμε ύπερ της Γαλλίας, με ύπερ της Γαλλίας άκράσιας, κύριε προεβιά της Προεβίας...

Με τα λόγια μου αυτά ένοουσα την Άλσατία και τη Λωρραίνη, την όποια μάζ είχαν άφαιρεσει οι Γερμανοί.

Τη συνέχεια του έπεισοδου αυτού θα τη διηγηθούμε στο προσεχές φύλλο.

ΤΑ ΔΗΜΟΤΙΚΑ ΜΑΣ ΤΡΑΓΟΥΔΙΑ

ΜΟΙΡΟΛΟΓΙΑ ΤΗΣ ΡΟΥΜΕΛΗΣ

Χ

Χάρε μου, σε παρακαλώ και σου φίλο το χέρι
ν' άνοξής την Παράδεισο την κατακλειδομένη,
να ίδουσι οι νεοί την άνοιξη κι' ή νεές το καλοκαίρι,
να ίδουσι και τα μικρά παιδιά το Μάη με τα λουλούδια.
"Όσο να πάη κι' όσο να ρθη κι' όσο να διαγιοσθή
έποκούσασαν ή κλειδωμένες, χορτάρισαν κι' ή πόρτες.

Π

Σήμερα ή μανούλα μου έχει χαρά μεγάλη,
πάει στις βρύσες για νερό και στά βονά για χιώνι,
πάει και στις άρχόντισσες κι' άφράτο παξιμάδι,
πάει και στις νοικοκυρές για παστορικά μεσάλια.
— Δόσμουτε, βρύσες, το νερό και σεις, βονά, το χιώνι,
και σεις, καλές άρχόντισσες, γ' άφράτο παξιμάδι
και σεις, καλές νοικοκυρές, τα παστορικά μεσάλια,
κι' έμένα φίλος μωχεται άπ' τον άπάνω κόσμο!

ΠΙ

Γιατί με τριγορίζετε όδες ή πομεμένες,
σάν κι' ήθα από τη μαύρη γη, σάν κι' ήθα από τον Άδη ;
'Εγώ τώρα συντάσσομαι να πάω στον κάτω κόσμο.
Ποιά έχει λόγο να μου πη και ποιά να στείλη γράμμα ;

Ποιά έχει νεό ξεραμένο να στείλη γ' άριτά
(του
και ποι' έχει κόρη απότολη να στείλη τα στου-
λίδια
και ποιά παιδί από το σχολείο να στείλη τα χαρ-
τιά του ;

ΙV

Χάρε μου, σε παρακαλώ, παραγγέλια σου κάνω
αυτόν το νεό που όσσεύει να μην τον σεκλε-
τίσση.
Συχνά—συχνά το γιόμα του, συχνά το δελινό
(του,
όντας δειπνάει ο βασιλιάς στρώνει του να κοι-
μάται.
—Τι λές αυτού, κακότυχη, σάν τί να βάνη ο νους
(σου ;

'Εμ με λένε Χάροντα, με λένε καρποκάφρη,
Καίω των μανάδων τις καρδιές, των άδερφών
(τα σπάλανα
και του γλυκού γ' άντρώγου καιω τα φυλοκάφρα!

V

Στον Άδη γ' άργαλα βαρούν, στον Άδη κάνοιν
(γάμο.

Του Χάρου ή μάνα 'χει χαρά, του Χάρου ή μάνα γάμο,
παρνεύει τον ήγικότα της και τον άρχιλοστή της.
Παίρνει τους νεούς το το χορό, τις νεές για τα τραγούδια,
παίρνει καλές νοικοκυρές να έμνομαγιορουν,
παίρνει καλούς και προεστους να στρώνουν τα τραπεζία,
παίρνει ζωρίτια άνάπαντρα να τους κερονν να πιουν,
παίρνει και τα μικρά παιδιά να παίζουν να γελούνε.

VI

"Όλοι οι καίμιοι καίμιο 'χουνε κι' όλοι καίμιο βαστούνε,
σάν τον παιδιού και γ' άδερφιού άλλος καίμιο δεν είνε.
Γη μάνα καισι στην καρδιά, την άδεφρή στα σπάλανα,
τη χήρα και την παρανειά άπάνω στο κεφάλι,
να περατή να θλιβεται, να πέγη, να μαδιέται,
να πέγη κι' άποκομηθή κι' ήπνος να μην την πάνη.
Χριστέ μου, πον' το ταιρι μου και πον' ο σύντροφός μου ;
Πώς να περάσω τη χρειά δω στον άπάνω κόσμο ;

VII

Κλάψε με, μάνα μ', κλάψε με όσο μ' έχεις μπροστά σου,
τριχού βαρέσει ο θυμιάτος και ψάλλον ο παπάδες.
Εγώ πίσω δεν έρχομαι και πίσω δεν γυρίζω,
θα πάω στην άλημονιά π' άλημονιέτ' ο κόσμος
ήμονιά ή μάνα το παιδί κι' ή άδεφρή γ' άδερφια,
γυναίκες των καλών άντρών άλημονιά των άντρε.

VIII

Στων πικραμένων την αλλη ήλιος δεν άνατέλλει,
όν' είνε πάντα συννεριά κι' ένα βαρύ σκοτάδι,
φυτράνε ο πικραπήγανος να τρών ο πικραμένο,
να τρών ή μάνες τις κορφές κι' ή άδεφρές τους κλάνοος,
γυναίκες των καλών άντρών να τότε ξεροζώνουν.

IX

Κάτου στου Χάρου τα νερά, στης Χάρισσας τη βρύση,
έκει πλέον τρεις λυγρές και τρεις μπουμπλομάτες,
ή μά έπιανε, ή μά έπλωνε, ή άλλη τα διπλώνει.

Έκει διαβαίνει ένας λερός
(και λασκοκυλισμένος.

—Κόρη, πλύνε τα ρούχα μου
(τα λασκοκυλισμένα.

—Εμεις ποτέ δεν πλένομε
(τα λασκοκυλισμένα
γιατί θλώνει το νερό και
(μας μαλλών' ο Χάρος !

